

Ethanin TODISTUS

Larry Hiller

Perustuu tositahtumaan

”Kuule, kuule, näin Pyhä Henki kuiskaa. Kuule, kuule ääni hiljainen.” (*”Omantunnon ääni”*, Liahona, huhtikuu 2006, s. Y13.)

Ethan istui yhteisessä tuokiossa ja katsoi, kun hänen paras ystävänsä Sam lausui todistustaan. Hänen ystävänsä Sarah istui odottamassa vuoroaan. Sam puhui palvelutyöstä, jonka oli tehnyt. Hän sanoi, että hänellä oli todistus palvelemisesta. Sarah lausui todistuksensa perheistä. Ethanin opettajakin lausui todistuksensa. Hän puhui temppelityöstä. He kaikki todistivat, että kirkko on tosi. Tuntui siltä, että kaikilla muilla paitsi Ethanilla oli todistus.

”Mistä minulla on todistus?” Ethan mietti.

Hän muisteli parin vuoden takaista hetkeä, kun hänet ja hänen ystävänsä oli kastettu. Hänen Alkeisyhdistyksen opettajansa, sisar Calder, oli pitänyt puheen Pyhästä Hengestä.

”Pyhä Henki voi antaa teille palavan tunteen sydämeenne. Hän voi auttaa teitä tietämään, mikä on totta”, sisar Calder oli sanonut. ”Ja sillä tavoin te saatte todistuksen siitä, mihin uskotte.”

Ethan yritti tehdä sitä, mikä oli oikein, jotta hän voisi tuntea Pyhän Hengen.

Tuntui siltä, että kaikilla muilla paitsi Ethanilla oli todistus.

Hän luki pyhiä kirjoituksia ja rukoili. Mutta hän ei ollut koskaan kokenut sitä palavaa tunnetta, josta ihmiset puhuivat. Tarkoittiko se sitä, ettei hänellä ollut todistusta?

Tämä kysymys jäi Ethanin päähän koko seuraavaksi päiväksi. Hän mietti sitä yhä, kun hän ja Sam rullalautailivat koulun jälkeen. Hän mietti, kuinka hän voisi kysyä siitä Samilta.

”Hei, Sam”, Ethan viimein sanoi, ”pelottiko sinua, kun sanoit eilen todistukseksi?”

Sam hyppäsi pois rullalautaltaan ja käveli nurmikolle. ”Ei oikeastaan”, hän sanoi istahtaessaan. ”Minä olen lausunut todistukseni aiemmin perheilläni.”

Ethan meni hänen viereensä ja nosti rullalautansa syliin. ”Mutta mistä sinä tiesit, että sinulla on todistus?”

”No, minä rukoilin, ja se tuntui minusta hyvältä.”

Ethan nyökkäsi hitaasti ja pyöritti yhtä renkaista kädellään. Jotenkin hänkin halusi tuntea sillä tavoin.

Sinä iltana, kun talo oli pimeä ja hiljainen, Ethan polvistui vuoteensa viereen rukoilemaan.

”Taivaallinen Isä”, hän sanoi,

”autathan minua saamaan todistuksen. Auta minua tietämään, että kirkko on tosi. Että Joseph Smith oli profeetta. Ja että Mormonin kirja on totta.”

Kesken rukouksen Ethan lopetti. Hän mietti hetken. Sitten hän kysyi itseltään: ”No, tiedätkö minä mitään vielä?”

Ja sitten hänet valtasi levollinen, rauhallinen tunne. Se ei ollut voimallinen, palava tunne. Mutta Ethan tiesi, että se oli Pyhä Henki.

Ethanin mieleen tuli ajatus: ”Minä tiedän, että minä tiedän.” Ja kun hän ajatteli asiaa, hän tajusi, että hänellä oli ollut tämä rauhallinen tunne jo aiemmin.

Aina kun hän luki Mormonin kirjaa, se tuntui hyvältä ja oikealta. Nyt hän tiesi, että se tunne oli Pyhän Hengen todistusta hänelle. Kun hän meni kirkkoon ja hänestä tuntui hyvältä ja oikealta olla siellä, sekin oli Pyhän Hengen vaikutusta. Hän oli jo alkanut saada todistusta!

Hänen ei tarvinnut tietää kaikkea nyt heti. Mutta hän tiesi, että Pyhä Henki on todellinen ja voisi auttaa häntä rakentamaan edelleen todistustaan.

Ethan alkoi taas rukoilla. Mutta tällä kertaa hän halusi sanoa kiitoksen. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.